

# Rejsedagbog - 1. del

## DANSK VESTINDIEN, marts-april 2013

### Onsdag den 20. marts 2013.

(Merete)

Ferie, ferie, ferie, juhoo, nu går turen til de Vestindiske øer.

Vi havde ellers været lidt bekymrede de sidste dage, da der var lovet snestorm. Heldigvis vågnede vi kun op til ca. 5 cm sne og minus 5 grader, så efter morgenmaden var jeg lige ude at skrabe sne, inden vi kørte.

Tirsdag blev vi lige lidt forstyrrede af Berith's huskøb. Jeg blev ringet op kl. 11.30, da jeg var på vej til arbejde, at hendes bud var gået igennem, så der var stor glæde på alle sider. Vildt spændende for hende at overtage huset pr. 1. juni. Hun skal have nye vinduer, døre samt nyt tag. Bent snakkede lige med Poul Erik (vores nabo) ang. Berith's huskøb, da han skal hjælpe med isætning af vinduer mm.

Vi kørte hjemmefra kl. 9, og en time og ti minutter senere var vi i Billund i rigtig god tid. Vi blev tjekket ind (lang kø). Herefter kom vi til venteområdet, og her faldt vi i snak med et par fra Spentrup, Else og Niels. Vi fik en vældig snak, da vi var i samme branche (lærer og pædagog). Inden afrejse fik vi os et par burgere.

Vi så flyet ankomme, og derefter var der boarding kl. 13. Til de 7.395 km var flyvetiden beregnet til 9 timer og 20 min.

Kl. 15 fik vi et lille måltid om bord på flyet (pasta, store bønner og lidt steg samt en kage til kaffen).

Derefter begyndte jeg at strikke mønster på min røde bolero. Jeg har haft lidt svært ved at finde ud af mønsteret, men så må man jo bare begynde at strikke, og det ser spændende ud.

Kl. ca. 23.30 dansk tid, lokal tid: 18.30 landede vi på St. Croix. Kjesten og Flemming var landet fra Antiqua ca. en time tidligere. Vi blev budt velkommen af Bravo Tours rejseledere. Alle dem, der skulle videre til St. Thomas skulle gennem paskontrollen først, så vi skulle lige vente en halv times tid. På forespørgsel til en af rejselederne, om Kjesten og Flemming kunne komme op at køre til hotellet, fik vi negativt svar. Vi skulle gennem paskontrol/fingeraftryk, inden vi kunne mødes med Kjesten og Flemming. Dejligt at se hinanden igen. Heldigvis havde de fået at vide, at de skulle følges med os, og Bravo Tours rejseleder her på stedet troede også, at de havde været med flyet!!! Det tog sin tid, inden alle 25 småbusser var fyldt op med gæster til de forskellige hoteller, men endelig kunne vi køre til Caravelle Hotel i Christiansted. Vi ankom til hotellet ca. 20.30. Vi var lige oppe at se vores værelser. Vi bor i et meget stort værelse med fine lænestole, hvorimod vores naboer Flemming og Kjesten har fået et standard dobbeltværelse. Derefter gik vi ned på hotellets restaurant, hvor der var fin udsigt til vandet, og fik 4 x Cæsar salat. Herefter var det bare med at komme i seng, da vi havde haft en ualmindelig lang dag. Ingen billedfremvisning, men vi havde jo heller ikke nået at fotografere så meget.



## Torsdag den 21. marts 2013

(Merete og Bent)

Flere gange i løbet af natten blev vi vækket af hanegal. Der er mange høns udenfor vores hotel, og de kender bestemt ikke klokken.

Kl. 6 blev Bent ringet op af formanden fra Viborg Flyveplads, så vi besluttede os til at stå op, da vi alligevel var vågne på dette tidspunkt. Natten havde været utrolig varm, formentlig omkring 26 – 27 grader Berith ringede ved 7.30 tiden, at nu havde hun aftalt tid med en advokat, så der er en masse ting, hun skal til at finde ud af.

Vi var nede i restauranten at spise morgenmad. Her kunne vi vælge mellem 4-5 forskellige ting, desuden kan vi vælge mellem 5 forskellige morgenmads restauranter i byen.

8.45 var vi til informationsmøde med Karin lige overfor hotellet. Vi fik et glas med en rødlig drik uden alkohol.

### Karins fortælling:

Her på øens 213 kvadratkilometer er der ca. 55.000 indbyggere. I år 1493 kom Columbus til St. Croix. I Christiansted er der 3000 indbyggere inkl. oplandet.

Den 31. marts er det "Transfer Day", den dag USA overtog øerne i 1917. I år bliver dagen dog afholdt lørdag den 23. marts pga. påsken.

På de fleste restauranter er drikkepengene efterhånden inkluderet. Meget rart, så man er fri for at tænke på, hvad man skal betale ekstra. På hotellet skal der lægges en lille erkendtlighed til stuepigen, ca. 1 \$ pr person pr. dag.

Dansk Vestindien er palmer, hvide strande, pastelfarvede huse, gule forter og det utroligt smukke azurblå hav. St. Croix (udtales St. Croj), St. Thomas og St. John er på størrelse med Langeland, Ærø og Tåsinge. De gamle danske kolonier ligger i den lange perlekæde, Antillerne, som strækker sig i en bue fra Cuba og Puerto Rico mod Trinidad og Tobago ved Sydamerikas kyst. Overalt på øerne kan man se efterladenskaber fra de danske sukkerplantager, ruiner af sukkermøllerne og ruiner af herremændenes og slavernes huse. Danmark og andre europæiske lande lavede i 1700-tallet en trekantshandel, hvor de sejlede krudt, våben, brændevin mm til Vestafrika, Ny Guinea, og disse varer byttede de med slaver, som de sejlede til Vestindien. Her blev slaverne solgt videre til de hvide herremænd, som de så skulle pukke for på sukkerplantagerne. Det producerede råsukker blev så sejlet hjem til Danmark, hvor det blev videre behandlet. Øerne har også været berygtede for pirater og kapere. St. Thomas blev dansk i år 1666, i 1718 blev St. John dansk, og i 1733 blev St. Croix indlemmet. I 1848 kom slaveoprøret, og Peter von Scholten frigav dem til stor fortrydelse for mange plantageejere. - Der kan læses mere i bøgerne om Dansk Vestindien.

Efter informationsmødet gik vi en tur på board walken ved vandet. Vi så mange meget store fisk samt forskellige farvestrålende koralrev-fisk. Vi gik videre ind i byen, og Kjesten og jeg var inde at kigge i en tøjbutik. Meget spændende at gå rundt i de gamle gader med danske navne. Ved posthuset opdagede vi et træ med nogle sjove frugter. En kvinde i en bil kaldte på Bent og fortalte, at de hed tamarind, og at de var gode at spise med sukker eller kanel, og at de også var rigtig gode til sovs. De smagte lidt syrlige. Nær fortet fandt vi nogle johannesbrødlignende frugter, som kaldes tjatja. Frugten kommer fra det smukt blomstrende flamboyant-træ, som vi også så på Cuba..

Vi skulle med på en vandretur rundt i byen, så vi var inde på restauranten "You are here" og fik toast, burgere og ostebrød. På den ene væg hang et kæmpe verdenskort, og der var også meget høj musik til maden.



Vandreturen "Gammel dansk i Christiansted" startede kl.12.30 med Karin som guide. Hun er en fantastisk fortæller.

Karin startede med at orientere os om byens opbygning med gader i et gittersystem, nogle større gader på langs eks. Kongens gade og så flere små gader på tværs eks. Kongens Tværgade. Der er ikke meget trafik i gaderne, byens nyåbnede omfartsvej tager trykket af midtbyen. Navnet Christiansted skyldes, at byen blev grundlagt af nordmanden Frederik Moth, som opkaldte den efter Norges hovedstad



Christiania (i dag Oslo). Langs gaderne er fortovene anlagt som arkader, så de fine plantageejere kunne gå tørskoet og behageligt i skygge, når de spadserede rundt inde i byen. Forretningsejerne som i dag har privatbolig oven på butikken nyder også gavn af det, da skat i dag betales efter sokkelareal, så alt der rager ud over fortovene er "skattefrit". Vi fik anvist nogle mindre indkøbsmuligheder, hvorefter vi gik hen til Guvernørhuset fra 1749. Den danske stat købte bygningen i 1752 til brug for generalguvernøren. Peter Von Scholten udvidede og renoverede den i 1830'erne. Bygningen er udstyret med en meget stor indgangstrappe, næsten for stor i forhold til bygningen, men hvad har man ikke gjort for at imponere i tidens løb. Guvernørbygningen bruges som regeringskontor i dag, derfor er adgangskontrollen en lufthavn værdig. Vi var inde at se den store flotte balsal, hvor plantageejerne har holdt mange fester. Lige udenfor bygningen så vi træet med den smukke gule national blomst: Ginger Thomas.(Den er for øvrigt også på nummerpladerne) Lige udenfor guvernørhuset hang en meget flot blomst ned over en mur, og ved nærmere eftersyn opdagede vi et par små sorte kolibrier svirre rundt efter nektar. Fra guvernørhuset gik vi videre ned mod vandet, først forbi den gamle kasernebygning, som i dag huser et i øvrigt danskejet hotel. Derfra videre til Vejerhuset, hvor hele sukkerproduktionen er blevet vejet inden udslibning. Toldboden med den fine trappe, som er magen til toldboden på skibbroen i Åbenrå, i øvrigt tegnet af samme arkitekt. Fra toldboden kunne vi se næste mål, det store Fort Christiansværn, som blev færdig i 1749. Det husede oprindelig guvernørboligen, men blev også brugt som kirke og ikke mindst fængsel. Som beskyttelse for øen har det aldrig været anvendt. Englændere besatte godt nok øen et par gange i forbindelse med napoleonskrigen, men det var en fredelig overdragelse. Ved Fortet gik der nogle høns, og Karin fortalte, at alle de mange omkringløbende høns er efterkommere af gammel dansk landrace, og at de er fredede. Fra fortet gik vi hen til Steeple Building (bygningen med spiret), den første danske kirke fra 1737. I dag bliver den ikke brugt som kirke mere, men lige nu er den ved at blive udsmykket til festligheder i forbindelse med den årlige fest (Transfer Day) til minde om USA's overtagelse af øerne i 1917. Da vi kom forbi Sonya ltd's butik, fortalte Karin historien om en sømand, der så forfærdelig gerne ville giftes, men han havde ikke råd til en ring. Derfor lavede han et armbånd af noget metal fra skibet og lukkemekanismen var en fiskekrog. Han må være blevet gift med den udkårne, da han havde fået 9 børn, og det er en af hans efterkommere, der nu laver og sælger

disse armbånd i sølv og guld i sin butik. Så foreslog guiden, at vi nappede os en lille drink i en hyggelig baggårds restaurant. Til slut gik vi op til den danske kirkegård, den ligger i en noget afdanket ende af byen, ikke et område, som man skal vove sig ud i efter mørkest frembrud. Vi så nogle prominente danskeres gravsteder. Meget af kirkegården så meget forfalden ud, og den bliver heller ikke brugt mere, da den er fyldt helt op. Vi så et stort træ uden blade men med mange tørre bælg på. Karin fortalte, at den kaldes "The mother in law's tongue", da den rasler i vinden. Vi sluttede byvandringen på vores hotel, hvor vi blev budt på en rom punch.

Vi gik på værelserne og læste og skrev et par timer, hvorefter vi gik ud i byen for at finde lidt at spise. Vi gik hen til baggårdsrestauranten fra om eftermiddagen. Pudsigt nok mødte vi vores guide der, måske hun får procenter der. Vi bestilte torsk på en tacoskal med salat. Det smagte rigtigt dejligt – og fisken var ikke som anført på spisekortet, torsk, men den lokale fisk mahi mahi (guldmakrel, som Flemming for øvrigt havde fanget mange af på vej over Atlanterhavet i efteråret ). Vi fik caribisk øl – Carib - dertil, og Merete fik en Ginger Beer Soda (sodavand). Der var flere hold danskere på restauranten. Men allerede før kl. 21, var vi de sidste kunder. Vi betalte regningen og listede omkring en bar på havnen på tilbagevejen til hotellet. Der nød vi en jordbær daiquiri smoothie og lyttede til et lille orkester, ja lille, fordi de stod på en meget lille plads, men ellers 6 personer. De spillede rigtig godt. Guitar, banjo, gulvbas, trommer, violin og så en mellemting mellem banjo og violin. Vi gik på hotellet ved 22 tiden, billederne fra de første dage blev samlet sammen, men da det endnu ikke er lykkedes for os at indkøbe gallon med rødvin, så må selve forevisningen udsættes.

## **Fredag 22. marts 2013.**

(Bent)

Vi gik i byen til morgenmad i dag. Der er 4 valgfrie morgenmads restauranter til vores hotelophold her på Caravelle. Nysgerrige som vi er, drog vi hen til Lalita, en meget anbefalet vegetarrestaurant. Der stod på skiltet ved døren, at der var åbent 08-21 mandag til lørdag, men det gjaldt åbenbart ikke i dag. Vi gik videre til Twinn City Coffee House i Kompagnigade. Guiden Karin havde fortalt, at det var et udmærket sted, hvis man blev træt af den almindelig amerikanske morgenmad. Vi blev nu lidt skuffede og skeptiske, da vi så menukortet. Tre valgmuligheder, en croissant, en baggles eller en toast med æggekage. Vi valgte den sidste og for at få mest mulig føde i måltidet, bad vi om at få den med pumpenikel. Servitricen kiggede vantro på os, "it is dark". Det smagte nu dejligt, men vi hopper nu ikke på det valg mere. Inden vi gik tilbage til hotellet, checkede vi lige smykkebutikken Sonya ved siden af først, jo, den var virkelig lukket, åbner først kl. 10:00 sådan cirka.

Vi slentrede hjem til hotellet, blot for at gøre os klar til indkøbsturen. Der er ingen supermarkeder i byen. Grundet bevaring af de gamle huse er det ikke tilladt at rase bygninger ned og opføre andet end noget lignende byggeri, altså ikke noget med store indkøbscentre. Vi tog med en 2,50 dollar taxabus, de kører nærmest kontinuerligt i rutefart mellem Christiansted og Frederiksted. Vi ville med ud til Sunny Isle, et center små 10 km uden for byen. Indkøbscenteret er meget stort at dømme på størrelsen af parkeringspladsen, og mængden af biler viser også at er det meget besøgt, utroligt, hvor alle de mennesker kommer fra. Vi gik på elektronikindkøb, vores tablet var netop gået i stykker, inden vi tog hjemmefra, så vi ville checke priser og muligheder herovre. Vi handlede også lidt vin, så vi nu endelig kan komme i gang med at kigge billeder før sengetid. Merete fandt også en sød tunika, inden vi smuttede ind i isbaren for at køle os med en is. Vi ser ellers ikke meget til is herovre. Vi kørte også med taxabus tilbage til byen, hold da op en larm, der var i bilen, det blev ikke bedre af, at der steg en flok danskere på, som vi hurtigt faldt i snak med og drillede lidt, hvorefter chaufføren skruede endnu mere op for den skrækkelige bum bum "musik", jeg vil nu spørge næste gang, om vi kan få turen billigere uden musik.

Tilbage ved hotellet var vi nogle friske som gik i poolen, mens Kjesten skrev nyhedsbrev fra Antiqua. Herefter

gik vi ud i byen for at finde lidt frokost. Vi spiste hos Alley Galley, en lille hyggelig cafe i Strandgade. Vi fik nogle lækre hjemmelavede sandwich, og et par gamle dage udgaver af St. Croix Avis med i handlen. Nu måtte vi over til smykkebutikken igen, mon ikke den var åben nu. Jo jo, og et par søde håndlavede sølv armbånd kom i posen. Vi havde set tilbud et andet sted med nummer 2 smykke til halv pris, men det gik ikke her, men 5% discount fik vi da (dansker pris). Så var det også håndlavede smykker lavet af den rigtige designer, og ikke kopivarer. På vejen tilbage til hotellet hang der nogle kjoler, som også lige skulle checkes, en blev godkendt. Den havde hængt der siden i går. Vi stak også hovedet ind hos en billede-/kunsthändler som var fra Irland, ham fik mest

Flemming en hyggelig snak med. Han var ud af en stor familie, men alle som én var de spredt for alle vinde over hele verden. Tilbage på hotellet hoppede vi i poolen nok engang, nu var alle med. Vi så flere



vandflyvere lette og ankomme, et betagende syn.

Derefter fik vi et dejligt forfriskende brusebad og en lille pause, inden vi skulle ud at finde et sted at spise. Vores nabo hotel har en ganske udmærket restaurant, Angry Nates, hvor vi alle bestilte Pad Thai. Det tog sin tid fra bestilling til maden blev serveret, men det var et utroligt lækkert måltid. Vi havde diskuteret hvad Nates betød, og fik at vide at det kom fra en tegneseriefigur.

## Lørdag den 23. marts 2013

(Kjesten)

Dagen var programmeret, idet vi havde meldt os til en tur, "St. Croix' herligheder," med afgang kl. 08.30, hvorfor vi var klar til morgenmad kl. 07.30. Men restauranten åbnede først kl. 8. Vi nåede det dog ved at stå først i køen og være kvikke. Der var dog andre af deltagerne, som ikke nåede det. Jeg havde ikke kunnet spise mine 4 stk. toastbrød, men de kom til gode hos et par, der kun nåede at få kaffe. De havde ellers indstillet sig på at køre over på reservetanken.

Under køreturen fortalte guiden, Karin, om den historiske baggrund, bl.a. trekantshandelen som tidligere omtalt. Danmark bragte ca. 100.000 slaver til Vestindien; inden da var ca. 16% af de indfragtede døde undervejs. I alt blev 150 mill. afrikanere bragt over Atlanten af de forskellige involverede lande.

Vi passerede bygningen, hvor avisen St. Croix Avis hører til. Den var oprindeligt udgivet på dansk, og har bevaret sidste del af ordet sidenhen, selv om størstedelen af øens beboere ikke forstår betydningen af avis

Første stop var ved Whim-plantagen (<http://whim-plantation-museum.visit-the-virgin-islands.com>), som nu fungerer som museum, og som giver et rigtigt godt indtryk af, hvordan det var



at bo her i 1800-tallet. Det er én af de ældste plantager og samtidig én af de bedst bevarede. Vi så plantage-ejerens hus, en sukkermølle og resterne af det gamle produktionsanlæg fra den tid. Et specielt møbel i stuen er herremandens stol, hvor der er to lange "arme" ud for de forreste ben på stolen. Her kunne herremanden lægge sine varme ben op efter en lang ridetur. Når hævelsen var gået af benene, kunne slaverne hjælpe ham af med støvlerne.

Denne lørdag fejrede man "transfer day" som tidligere beskrevet. Her på plantagen var festlighederne arrangeret af "The Saint Croix Friends of Denmark Society), og den danske generalkonsul fra New York var til stede. Efter de officielle taler, som vi hørte lidt af, skulle bl.a. en gruppe danske folkedansere fra Hobro optræde. Vi hørte et skole-ståltromme-orkester spille, og det lød faktisk godt. – Der kom i øvrigt en ret så kraftig byge under vort besøg på sukkerplantagen, men det blev så den eneste den dag..

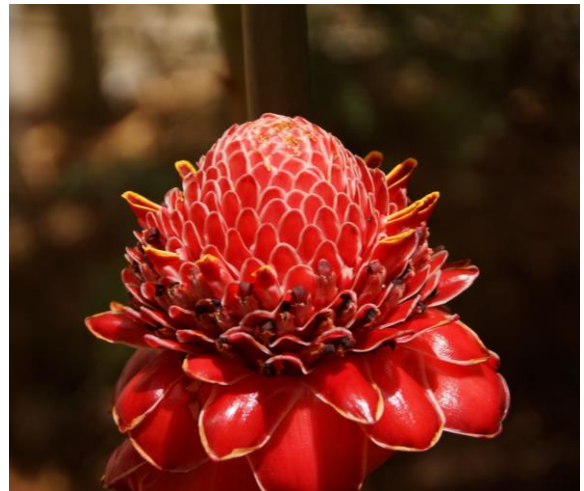
Børnerimet: "Hvem er det der banker? Det er Peter Anker. Hvem er det der lukker op? Det er Peter Sukkertop" har rod i 1800-tallets virkelighed. Der havde været en guvernør på Trankebar ved navn Peter Anker, og Peter Sukkertop refererer til Peter von Scholten, der blev kaldt Peter Sukkerkonge.

Næste programpunkt var besøg i St. George Village botaniske have (<http://sgvbg.org>), som er en tidligere sukkerplantage. På vej derhen passerede vi én af de 8 skoler, som Peter von Scholten lod bygge til slavernes børn. Karin var ret så velbevandret i de mange forskellige planter og træer, vi mødte i den botaniske have. Her er et udsnit af dem

- Ved indgangen står et stort baobabtræ. Man kan sige, det er kendetegnende for vegetationen. Størstedelen er bragt med mad og gods, især fra Afrika. Kun 1% af øens vegetation er endemisk.
- Svigermors tunge er øgenavnet på Tibettræet pga. dens gule tørre frugtbælge. Når det blæser, skratter og huler de.
- Tamarind. Træet havde vi jo allerede stiftet bekendtskab med dagen før, hvor en lokal kvinde fortalte, at de små cocktailpølse-lignende frugter var spiselige. De modne frugter har en mørkebrun lidt klistret substans, som smager sur-sødt. En aften fik vi en lækker ret, Pad-Thai, hvori Tamarind-pasta indgår som en meget velsmagende ingrediens.
- Noni-træet: Frugten lugter ikke godt, skulle lugte som en sur ost. Træet bliver kaldt "painkiller tree". Både frugter og blade har smertestillende virkning. Ved ømme muskler lagde slaverne de store blade omkring det værkende sted.
- Bay Rum, en laurbær, der også blev brugt som smertestillende middel. F.eks. ved tandpine kunne man lægge en stak blade ved tanden. Når man nulrer bladet, dufter det af aftershave.
- Indisk mandeltræ, med ikke spiselige, men mandellignende frugter. Merete og jeg fik begge en halv frugtbælg med hjem. De sælges hjemme i sortimenter med natur-julepynt.
- Canon ball tree. Frugterne har runde frugter med op til en diameter af ca. 25 cm og meget smukke, store blomster.



- Pølsetræet med op til en halv meter lange pøselignende frugter. I Afrika anvendes de til ølproduktion. Elefanter spiser gerne disse frugter, og man mener, de går rundt i en salig rus, når de har spist mange af dem.
- Kalabastræ, hvis frugter bruges til musikinstrumenter og skåle.
- Kongepalmen. Det er nok den palme, der er lettest at genkende pga. sin meget høje helt lige stamme.
- Kapoktræet, som har været brugt til at lave kanoer af. Fibrene, som også kaldes silkebomuld, er blevet brugt til bl.a. pudefyld. Rødderne over jorden er meget imponerende, og da de er hule har de været brugt som en form for kommunikation. Når man banker på dem, kan lyden høres ca. 2 km væk.
- Ylang Ylang. Et lille stedsegrønt træ med gule blomster. Olie udvundet af de morgenplukkede blomster indgår f.eks. i produktion af Chanel nr. 5.
- St. Croix agaven.
- Overalt på øen vokser smukt blomstrende buske, som bougainvilla og nerie. Derudover også mange buske med smukke orange kurveblomster, som bliver kaldt Japanese Fire Cracker, fordi blomsterne springer ud med et smæld.
- Sandbox tree, et ægte "Monkey don't climb tree". Denne betegnelse bruges også om kapoktræet pga. en masse små pigge langs rødder, stamme og grene. Dette træ havde blot mange flere.
- Flasketræet pga. faconen. Et baobabtræ af australsk oprindelse.
- Afrikansk tulipantræ med smukke store orange blomster.
- Shower of Gold tree. En guldregn.
- Achiot. De røde kerner har været brugt til at farve med.
- Sandpapirtræ. De ru blade har været brugt som sandpapir. Blå blomster.
- Frangipani. Har meget smukke blomster – hvid med gulligt center – med en stærk duft især om natten.
- Adskillige kaktusarter, et par af dem i blomst.
- Orkideer. Det er ikke blomstertid for orkideer, men de havde et lille væksthus med et udvalg af regnskovens orkideer, og flere af dem i blomst. Smukke.
- Torch ginger, en busk med en utrolig smuk spiselig, orange-rød blomst.
- Flamboyant træet med de store orange blomster.
- Gummitræ. Flere mennesker havde skåret deres navne i de tykke blade, bl.a. Lars Løkke Rasmussen.



Hvis man ønsker at støtte den botaniske have, kan man købe en flise for 100\$, hvor man vælger en tekst. Lars Løkke har købt en dobbelt flise. Endvidere en flise med en meget sød tekst "Tracy I love you, will you marry me, Kevin"

Fra regnskova-botanisk have kørte vi videre mod vest, mod Frederiksted, en lille og meget stille by, som er bygget op efter samme princip som Christiansted med parallelle gader. Gadenavne også som Kongensgade, Strandgade etc. Byen er ret ny opbygget, da store dele af den blev ødelagt af en brand i 1878 efter et voldsomt landarbejderoprør, forårsaget af sociale og økonomiske frustrationer (Slaverne var frigivet i 1848). Især havde tre kvinder været organisatorer af dette oprør. Én af dem, Mary, kom i fængsel både på St. Croix

og i København. Hun blev siden opfattet som en helt og kaldt Queen Mary. Orkanen Hugo hærgede hele øen i 1989 og dermed også byen her. Det eneste sted på øen, som kan besøges af de store cruise skibe er her i byen. Da der imidlertid ikke er meget at se her, eller butikker til div. forbrug, fragtes de mange gæster i busser og taxa til Christiansted, hvor de så kan lægge nogle af deres penge, bl.a. i de mange juvelerbutikker. Ved ankomsten til havnefronten nær fortet fik vi udleveret vand/cola samt en pose med sandwich, æble og lille pose chips. Maden blev indtaget i skyggen i parken, og vi delte glad ud af brødet og kalkunkødet med en flok duer og kvæghejrer. Én af hejrerne fik ikke så meget at spise. Den havde mere travlt med at jage uønskede hejrer væk!

Et par unge pelikaner holdt flyveøvelser lige ud for os, og de blev fotograferet i mange udgaver. Det er ikke en hemmelighed, at vi alle fire er glade for at fotografere, men Flemming har nok den største grad af paparazzo-gen. Da en limousine parkerede tæt på os, og en stor gruppe meget velklædte unge mennesker steg ud, var Flemming der som et søm. Han fik mange billeder af dem, også hovedpersonen, som vi der stod lidt derfra, havde udnævnt til en meget ung brud. Nej, det var såmænd blot hendes 16 års fødselsdag. Det er helt utroligt, at der bliver brugt så mange penge i den anledning, men vi er havnet i en anden kultur!! Køreturen væk fra Frederiksted gik ind i øen igennem regnskoven, hvor Karin fortalte især om dyrelivet her:

- Der er ingen slanger længere på øen. Pga. et stort rotteproblem havde man tidligere indført et desmerdyr, manguster. De havde ikke udryddet rotterne, da rotterne jo er nataktive og mangusterne dagaktive. De havde derimod gjort kål på slangerne.
- Stort udvalg af edderkopper. Fugleedderkoppen findes kun i de mørke svampede områder af regnskoven.
- Mange former for firben og leguaner. En ground lizard, som i modsætning til andre firben kun kan gå på vandrette flader.
- Termitter, som er et stort problem for folk. Der findes en lille blind orm, som spiser termitæg, og den er meget populær. Vi så et utal af termitboer, som er sorte ovale eller runde konstruktioner i forskellige størrelser afhængig af alder. De er placeret både højt og lavt.
- En hvid ugle, som ikke er særligt udbredt.

Kort tid efter regnskoven kørte vi ind på romfabrikken Cruzan Rum, som producerer 25 mill. liter rom pr. år i flere forskellige kvaliteter. Fabrikken fik i år 2000 prisen for verdens bedste rom. For rom-entusiaster anbefales det at gå ind på hjemmesiden <http://cruzan.com>. Der er to andre rom-producenter på øen: Paradise (ret lille firma) og Captain Morgan, som indtil for et år siden blev produceret på Puerto Rico. Vi så og lugtede til de 10 tanke hver med ca. 35.000 liter blanding af melasse, vand og gær. Blandingen gærer i 36 timer, inden resten af processen fortsætter. Rommen bliver lagret i gamle Jim Beam tønder. Vi fik fortalt, at Cruzan Rum er rensat temmelig grundigt for de affaldsstoffer, der kan give hovedpine!! Nogle af disse affaldsstoffer bruges for øvrigt i parfumeindustrien som konservering!! Den færdige rom transporteres til Florida for at blive hældt på flasker.

Vi skulle selvfølgelig smage på rommen, og der var ingen smalle steder her. Vi kunne smage alle de forskellige smagsudgaver og årgange, som vi ønskede. Derudover blev der serveret en dejlig frisksmagende drink med frugtjuice og 21% kokosrom.





På vejen hjem havde vi mulighed for at købe ind i et lokalt supermarked. Vi begrænsede os til lidt bananer og chips til morgendagens køretur. Hjemme ca. kl. 4.

Vi var lidt matte i sokkerne, da vi kom hjem, og trængte til lidt afslapning. Kl. 5 var vi klar igen til at gå til den første danske kirke (nu ikke længere kirke, men museum og udstillingsbygning), hvor der ville være udstilling og show med "moko jumbies", som er dansere på stylder. Det var desværre allerede overstået. Vi havde vist ikke fået den rigtige information. Nå, vi kan ikke nå det hele. Derimod nåede vi en dejlig stor is, inden vi gik til den lutherske kirke (som tidligere var den danske kirke) til palmeaftengudstjeneste kl. 18.00. Det var den samme gudstjeneste som dagen efter på palmesøndag, så kirken var pyntet op med palmer. Lidt finurligt at opleve med ægte palmer ude "fra baghaven". I det hele taget var den 1½ time lange ceremoni en speciel oplevelse. Vi danskere har det dog ikke så nemt med den del, hvor man går rundt og hilser på hinanden i kirken, men det er slet ikke nogen dårlig idé. For os er det heller ikke så nemt, når en skål til sidst går rundt for at man skal lægge penge til kirkens arbejde. Vi observerede for øvrigt, at de lokale havde lagt pengene i små anonyme kuverter. Derimod er resten af gudstjenesten en meget positiv og glad oplevelse. Især kan jeg godt lide noderne i salmebogen, så man har en chance for at kunne synge med på de mange glade salmer.

Uden mad og drikke osv. Vi kunne jo ikke leve af isen og den åndelige føde fra kirken resten af dagen, så vi fandt en lille mexikansk restaurant under et meget stort mahognitræ i haven ved det hus, som A. Paludan-Müller havde ladet ombygge i 1880. Den flotte bygning fra 1770'erne var i 1828 blevet købt af apoteker Peter Eggert Benzon. I statens arkiver kan man for øvrigt finde seks trykte lejlighedssange, skrevet af ham til fester på St. Thomas og St. Croix i 1829 og 1834.

Tilbage til nutiden: Selve restauranten var i udstyr lidt pauver med plastikdug og plastbestik. Men maden var helt i top. På gaden havde der været et skilt om en XXX Margarita. Tjeneren mente ikke, at "the ladies" ville kunne lide den, og han havde ganske ret. Den var så hammersur af limesaften, da den søde likør manglede. Nå den kostede så også kun \$1½ i modsætning til de ca. \$8, som er prisen generelt for drinks her i byen. Jeg håber ikke de planter, som fik mere end halvdelen af min drink, har taget skade.

Billedfremvisningen denne aften blev lidt længere end normalt. Vi havde set og oplevet meget. Det var min tur til at skrive om dagen, og jeg må indrømme, at det ikke blev til så meget denne aften. Der måtte tages revanche senere.

På turen fortalte vores guide Karin for øvrigt også:

Folk arbejder 6 dage om ugen. En gennemsnitsløn ligger på ca. \$200. I servicefaget er niveauet ca. det halve, her må man supplere med drikkepenge. Og det med drikkepenge er vi danskere ikke så gode til. Derfor lægger de i hvert fald her i St. Croix mellem 18 og 20% på restaurationsregningerne.

## **Søndag den 24.marts 2013**

(Merete)

Vi startede med morgenmad på vores eget hotel, og lidt før kl. 9 gik Bent og Flemming ned for at finde en taxa til at køre dem til lufthavnen for at hente vores lejede bil. Flemming havde lejet den for sine SAS points, som ville udløbe ved månedens udgang. (points fra turen til New Zealand i 2009). Vi har købt en stegepande for vores sidste points, samt at vi alle3 kom til Skt. Petersborg i efteråret 2012. Bent og Flemming gik ned til byens taxiholdeplads, og den første chauffør de kontaktede ville godt køre til lufthavnen for 20 dollar. Undervejs derud drillede Flemming med at vi alle 4 var sejlet til St. Croix fra Danmark. Taxa chaufføren troede næppe på det, men syntes trods alt, at det lød meget sjovt. At vi derforuden ville vove sig ud i trafikken herovre i egen bil, var da fuldstændig vanvittigt. Chaufføren kunne ikke forklare, hvorfor man kører i den venstre side af vejen, og heller ikke hvornår og hvorfor man overhovedet var begyndt på det her på de amerikanske jomfruøer. Alle biler er amerikanske med rattet i venstre side. I øvrigt kom han selv fra Antiqua,

som er indrettet rendyrket britisk med hensyn til vejtrafik. Chaufføren ville i øvrigt gerne til Danmark, blot han måtte blive fri for at sejle. Hvis han skulle komme til Danmark, skulle det være for at finde en kone. Efter mændene var taget af sted skrev Kjesten videre på gårdsdagens beretning, mens jeg satte mig ned i foyeren for at lege lidt med vores iPad samt strikke lidt, mens jeg nød springvandets rislen samt udsigten til det azurblå hav. Det blæste temmelig meget, så efter knap en time gik jeg op på værelset. Lige uden for vores værelse, var der ved at blive ordnet el-ledninger. Det var åbenbart arbejdsdag for dem i dag. Alle el-ledninger er luftbårne.

Lidt over 10 kom mændene tilbage med vores bil, som de måtte efterlade ved taxa holdepladsen, da vejen var spærret af ned mod hotellet (ledningsarbejde). Vi fik hurtigt pakket vores badetøj mm, og så travede vi hen til vores Ford Focus.

Ca.10.30 gik turen med Flemming som chauffør mod øens østligste punkt. GPS'en kender ikke den nye omfartsvej. Den blev åbnet sidste år efter 37 års arbejde. Ting tager tid.

Vores første stop var ved Teague Bay, hvor der lå en kærtret båd, måske et offer for orkanen Hugo. Vi så flere pelikaner dykke efter fisk. Da vi kørte videre, så Flemming et desmerdyr løbe over vejen. Lidt senere blev vi optaget af nogle børn i lilla bluser på en plæne. Børnene legede med vandpistoler, og Bent sagde, at det, der var i vandpistolerne, var en lilla væske. Da vi kørte derind opdagede vi, at det var en campingplads, Cramers Park, hvor folk bare stillede deres telte op tæt på vandet. Efter at have taget billeder af det smukke hav, faldt vi i snak med



en familie med flere generationer. En kvinde fortalte, at hun for kort tid siden havde mistet sin mor på knap 102 år. Over for campingpladsen stod verdens største teleskop. Lidt senere kom vi forbi et sted, hvor der stod kaktusser i vejkanterne. Perfekt til et godt billede med det smukke hav som baggrund. Lidt i 12 kom vi til St. Croix og USA's østligste punkt, Point Udall. Her er opført et stort, flot monument. Kjesten og Flemming kom i snak med et ungt par, som han tog nogle billeder af. Det endte med, at de fik email adr., og at der skulle sendes billeder, når vi kom hjem igen. De unge spurgte, om folk i Europa altid var så venlige? Lidt senere, da vi kiggede op på en bakketop, kunne vi se en meget stor flot bygning. Det viste sig at være et kasino.

Flere steder langs vejkanterne er vi kommet forbi steder, der ser ud til at være brændt af. Pludselig fik vi øje på en agave i blomst, og straks måtte vi køre hen at se den + de 3 andre. Der blev taget nogle fine billeder af de orange blomster. De lignede fuldstændig de cubanske agaver. Lidt senere kom vi forbi en lille mark med bomuldsplanter. Vi kørte forbi "Cane Garden" og olieraffineriet Hovenca, som lukkede sidste år, da en søn overtog det og flyttede produktionen til Venezuela. Vi kørte også forbi shoppingcentret Sunny Isle, som vi besøgte forleden dag. Herefter kørte vi mod Salt River Bay, men det viste sig at være en privat vej, så vi måtte vende om, men her måtte Kjesten og jeg have et billede af en meget smuk grågrøn palme.

Vi ser masser af vilde planter i grøftekanterne, og ja, det er nogle af dem jeg/vi har derhjemme som pottedplanter, feks., hawaii blomst, svigermors skarpe tunge m fl. Ved 13-tiden var vi fremme ved Salt River, stedet hvor Columbus landede 2. gang, han kom til Vestindien i 1493.

Vi var efterhånden ved at være lidt sultne, så vi begyndte at kigge efter et spisested. Ved en Marina var vi så heldige at finde en hyggelig mexikansk inspireret restaurant, Pirot Tavern. Skibene lå tæt i mangroveskoven.

Inde i mangroven fik vi øje på en grå hejre. På restauranten fik vi til deling 2 menuer, en med guacamole og en uden. Vi fik en god snak med servitricen, og hun hjalp os med at finde ud af, at der var solopgang kl. 6.15 i morgen tidlig. Termometeret i bilen viste fahrenheit 83, og omregnet er det ca. 29 grader.

Vi var nu kommet til området med regnskov. Lange lianer hang tæt ned over vejen og vi så "Cuba-orkideer" hænge på el-ledningerne. Der var rigtig mange mahogni træer på ruten, sikkert derfor var vejen kaldt Mahogany Road. Vi kom forbi den Mini Zoo, hvor de har nogle grise, der er vilde med øl, ganske vist øl uden alkohol, men den havde vi ikke behov for at se. Vi kom også forbi Botanisk have, hvor vi var i går. Der var flere store kapok træer langs vejen. Ved Eco Lodge så vi et desmerdyr løbe over vejen og gemme sig i krattet. Vejen var smal og det var tit svært at passere modkørende. Vi kørte langs et udtørret vandløb med en dæmning. Det har været et meget tørt år, så derfor er der ingen vand i vandløbene. Langs vejen højt og lavt i træerne var der mange store termitboer. Termitterne er en stor plage, hvis de kommer ind og æder folks møbler og huse.

Ved Rainbow Beach havde vi en pause på godt en time, hvor vi badede og ledte efter konkylier og strand-skaller langs brændingen. Mange familier var taget på søndagsudflugt med telte til vandet. Vi nød vandet og stemningen. Børnene plaskede lystigt i vandet og en ung mand stod og fiskede. Flemming ville fotografere nogle unge piger, men de var mistroiske og ville ikke på internettet. Bagefter grinede de lidt af ham, da han havde siddet i sandet med våde badebukser, så han havde fået en sandbagdel. Inden vi kørte derfra spiste vi vores medbragte bananer. Lidt længere fremme end "vores" strand var der et område med rigtig mange biler og badende og larmende mennesker. Da vi kørte gennem Frederiksted, opdagede vi en kæmpe yucca palmemed smukke hvide blomster, og den var vi nødt til at fotografere. Endelig fandt vi et Flamboyant træ i blomst, så det blev også foreviget. Ellers har vi kun set træerne med frugter.

Vi havde talt om at køre ud at se, hvor skildpadderne går i land for at lægge æg, men desværre var vi for sent på den. Det er kun muligt lørdag og søndag mellem 10 og 16, og klokken havde passeret 16.20, så det blev der ikke noget af i denne omgang. Der var bevogtning og lågen blev lukket. Hvis skildpadderne havde været der, ville vi dog alligevel ikke have fået lov at komme ind.

Det var ingen succes at køre til Long Point. Det viste sig at være privat til den ene side(vejen delte sig) og til den anden side endte vejen ved en campingplads. Ved et meget stort hus var der et af de gamle smukke træer med mange rødder, så det måtte vi lige fotografere. Den gamle hund, som passede på kunne næsten ikke rejse sig, så den gøede bare af os.

Vi var hjemme på hotellet igen ved 17.30-tiden, og her var det tid for at få vasket alt havvand og salt af samt skrive lidt på dagens epistel. Et par timer senere gik vi ud i byen for at finde et sted at spise. Vi havde bestemt, at vi ville på Lalita, vegetarrestauranten, men den er lukket om søndagen. Derefter gik vi langs vandet for at finde et velegnet sted, og ja, så endte vi på vores egen Rum Runners, hvor vi fik en lækker englepasta med meget mørt kød, champignon, kokos og rød peber.

Det skulle være en hurtig billedfremvisning, da vi havde besluttet at stå tidligt op (ca. 04.45) for at tage ud til det østligste punkt for at fotografere solopgangen.

## **Mandag den 25. marts 2013**

(Bent)

Øv for pokker. Vi skiftes til at skrive rejsebreve dag for dag. Men i dag stod vi altså op kl. 04:45 for at køre så langt væk mod øst som muligt for at se solen, når den står op over USA. Vi ville jo i Danmark have kunnet iagttage tilsvarende fænomen 5 timer før, men som turist er vi jo klar til at opleve de lokale mirakler. Sandt skal siges, - vi har oplevet smukkere solopgange. Men når nu man står op på hotellet længe før alle andre, og medens porten til hotel parkeringen stadigvæk er lukket, så føler man sig godt sulten til at observere alt. Vi

var heller ikke kommet langt udenfor byen, førend vi i lygternes skær kunne se den første manguster. Senere en cyklist, som heldigvis ligesom bilisterne her i landet placerer sig i venstre side af vejen. Vi havde nok en forventning om at få kigget grundigere på stjernerne, især på den sydlige halvkugle på denne dunkle morgentur, men ak, - vi var knap kommet ud af byen Christianssted, før end nattehimlen gik op i lys lue og dermed fik stjernerne til at blegne.

Vores mål var Point Udall, der hvor solen dagligt først kommer til syne over St. Croix, og dermed også over de forenede stater. Vi forblev ikke alene over dette bemærkelsesværdige punkt. Allerede et par kilometer før passerede vi en "midaldrende" mand, som meget målrettet travede i samme retning som os. Nogle unge mennesker i bil og på motorcykel fulgte hurtigt trop, og vi havde knapt nået at pakke fotostativ og andet gear ud af bagagerummet førend manden til fods kom forbi og mumlede et godmorgen, før han begyndte på dagens yoga-øvelser. Solopgangen har vi set smukkere i Danmark (sig det ikke til nogen).



Små 300 billeder senere kørte vi retur til Christianssted og vores hotel.

Derefter gik vi på morgenmads hugst, vi faldt for tilbuddet fra Angry Nates, den lille hotelrestaurant som ligger nabo til vores hotel, og her var Merete og Kjesten glade for muligheden, der hed yoghurt og frisk frugt. Flemming og Bent kørte ud for at aflevere bilen ved lufthavnen. Det lykkedes at aflevere bilen, om end det var bøvlet at finde, hvor den eksakt skulle parkeres. En ung mand som formentlig var personen som varetog opgaven med at indskrive biler, og klargøre samme, foreslog os at stille bilen, der hvor vi allerede var steget ud af den og så gå over til udleveringskontoret. Ved udleveringskontoret mente de ikke, at modtagelse af biler lå inden for deres ansvar. Vi skulle lade bilen stå og gå over til afleveringskontoret, knap halvvejs dertil bliver vi prajet af den selvsamme unge mand, nu kørende i "vores udlejningsbil" men med førersædet justeret i laveste og absolut utilladeligt meget tilbagelænet stilling (han har formentlig ikke kunnet orientere sig via forruden) og med musikanlægget på en for os ukendt styrke og med lyde, som vi ikke havde troet kunne fremdrages i en Ford Focus. Han tilbød nu at køre os til det rigtige kontor. Vi fik med møj og besvær afleveret den lille Ford Focus. Der er pt. et udestående med hensyn til betaling, da Flemmings voucher, som er købt for SAS-eurobonus hos Hertz, måske ikke gælder som betaling hos Hertz på St. Croix, da den lokale Hertz forretning opererer som fancise foretagende, (ligesom Mc Donalds benytter sig meget af) og derfor ikke på nogen måde kører efter de aftaler, som det verdensomspændende Hertz udlejningsfirma ellers

berømmer sig med. Det er ganske enkelt ikke i orden, når man på Hertz hjemmesiden i Danmark kan foretage transaktioner som lokale udlejningskontorer ikke understøtter.

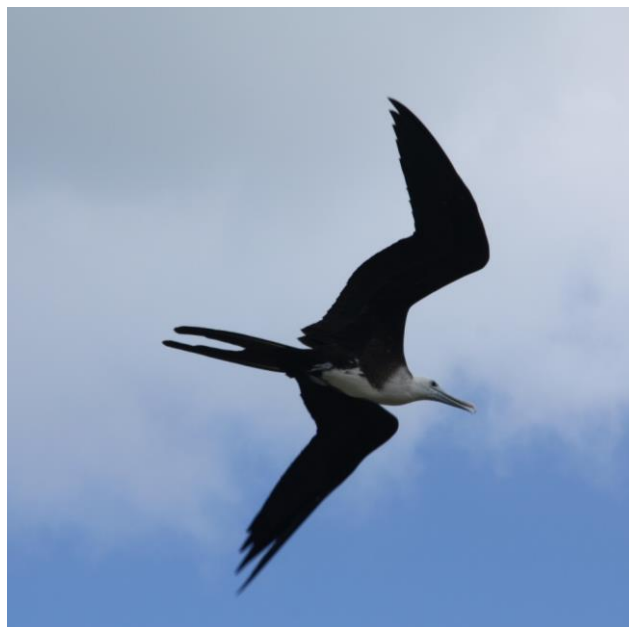
Bilen blev afleveret i god behold, det er trodsalt det vigtigste. Det lykkedes hurtigt at finde en taxa'en til Christiansted. Taxa-chaufføren havde lige købt St. Croix Avis, og på forsiden var der artikel om transfer dagen med billede af de danske folkedansere som vi havde set ude på Vimp plantagen. Vi snakkede lidt med chaufføren om transfer day (Datoen for USA's overtagelse af de vestindiske øer) hvad han mente dagen betød, og om han viste hvad avisens navn betød.

Tilbage på hotellet slappede vi af lidt, der blev skrevet lidt på nyhedsbrevet, postkort mm. Klokken halv elleve gik vi en tur ud i den østlige del af byen, ud ad hospitalsgade. Vi spiste frokost på en mexikansk restaurant. På tilbagevejen gjorde vi fotostop ved nogle fiskere der rengjorde dagens fangst og derfor tiltrak en flok fregatfugle. Dagens anden større fotosession med mange billeder til følge. I

Kompagnigade skulle Merete lige ind i glasbutikken, hun fortalte ekspeditricen, at hun selv lavede glas, jamen, så skulle Merete da lige gå ovenpå til produktionslokalet. Indehaveren viste os nogle produktionsdetaljer og fortalte at alt skærearbejdet var computerstyret og blev udført med meget stort vandtryk, af en maskine som vejer 5 tons. Hendes mand stod for den del af produktionen, han var dansk

og kom fra Randers. De havde lige haft vandskade i huset dagen før, en udskiftning af en ventil gik galt, og det blev så nødvendigt at lukke hovedhanen uden for huset. Desværre var hovedhanen ved reparation af fortovet blev cementeret over, så vandskaden blev noget større end "nødvendigt".

Efter byturen slappede vi af ved poolen og gjorde klar til vores katamaran sejllads hvor vi skulle ud at se solnedgangen fra søsiden. Vi sejlede med Big Beard's katamaran, og inden afgang blev alle sikkerhedsregler gennemgået. Straks fortøjninger var sluppet blev der åbnet op for rom-punchen, så stemningen blev hurtigt god. Vi sejlede østpå langs kysten, vi prøvede at gense nogle af de steder vi havde gjort holdt på bilturen dagen før. Båden sejlede ind i en lystyacht havn, og i mangrove bevoksningen ved molen fik vi øje på leguaner, det virkede lidt surrealistisk, var de mon ægte? På tilbagevejen gik snakken lystigere og lystigere, om det skyldtes den friske havluft eller indtagelsen af rumpunch skal være usagt. Vi fik nogle flotte billeder af solnedgangen.



## Tirsdag den 26. marts 2013

Vores sidste hele dag på St. Croix.

I dag kunne vi sove længe, dvs. jeg stod op lidt efter seks, da jeg fik det for varmt. Vi har aircondition på værelset, men vi bruger det ikke meget. Det larmer faktisk, hvorfor vi lader døren stå åben. Det var slet ikke så tosset, at jeg stod så tidligt op, for på den måde oplevede jeg den 2. regnbyge i denne uge.

I går aftes havde vi spist på restaurant Lalita, veganerrestaurant, som gør meget i raw food. Det var en utrolig lækker Pad Thai vi fik, og vi fik konstateret, at der ville være åbent til morgenmad i modsætning til fredag morgen, hvor vi forsøgte. På afstand kunne vi se, at vinduerne var åbne, så der var mulighed for morgenmad. De andre steder, vi har prøvet med morgenmadsbilletterne, var der 4 muligheder. Her var der to; enten müsli eller en stor muffin. Alt maden bliver tilberedt bag disken i restauranten, og der var gang i produktion

af mad til de to første gæster. Vi ankom ca. kvart over otte, og kl. fem minutter i ni fik vi serveret en lækker müsli med frugter. 3 med sojamælk og én med mandelmælk. Vi havde jo ikke travlt, så pyt. Taskerne blev herefter pakket til en strandtur. Den nærmeste strand er ikke langt væk: først 5 min. på gåben hen til fortet og derfra en 2 min. tur med båd til den lille Ø Cay. Der var næsten kun danskere på stranden, som var lille, men rigtig fin og ren. Bl.a. var Niels og Else fra Randers der også, så vi fik nogle gode snak. Vi lejede 2 stole og en parasol for \$20, så var det også betalt. Men når man tænker på, at turiststrømmen skrumper temmelig kraftig ind fra midt i næste måned, er det forståeligt, at der skal tjenes penge på os der er kommet. Til gengæld var prisen for frokosten ikke voldsom høj.



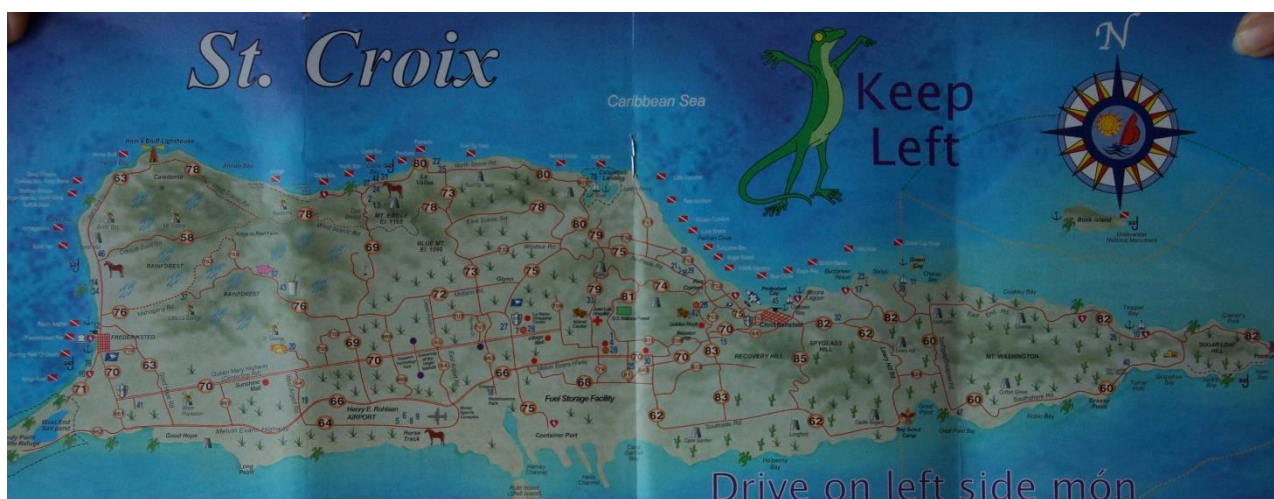
Da vi kom hjem til hotellet, var stuepigen i gang med et værelse ved siden af Bent og Merete, og hun sagde noget om, at vores værelse så ret rodet ud. Vi forstod ikke betydningen, før vi lukkede døren op. Og jeg skal da lige hilse og sige, at der var rodet. Alle ting var taget ud af skuffer og placeret ret så hulter til bulter. Taskerne stod forkert, og på badeværelset kunne man også se tingene placeret helt forkert. Vi blev noget forbavsede. Det lignede nærmest resultatet af en ransagning. Vi spurgte igen stuepigen, som ikke vidste noget, men meget fornuftigt ringede hun til receptionen. Hurtigt derefter kom Christine fra kontoret, som havde været involveret i sagen. Hun undskyldte rigtigt mange gange. Historien var, at én af hotellets ansatte var blevet bedt om at hente bagage fra værelse 203 og flytte til et andet rum. Han havde ikke hørt rigtigt efter, for han gik til værelse nr. 201 (vores rum) og havde flyttet alle vores ikke-pakkede sager. Han havde fri, hvorfor hun jo måtte tage affære og lægge alle ting tilbage, men da den tidligere nævnte medarbejder var gået hjem, vidste hun jo overhovedet ikke, hvor tingene havde ligget. Vi kiggede meget hurtigt, om alle ting var der, og umiddelbart var det tilfældet. Dog, lidt efter manglede jeg én af vore opladere, og moderne mennesker kan jo ikke fungere uden opladere, så Flemming gik i receptionen for at sige, vi alligevel manglede noget. Heldigvis fandt jeg den hurtigt i en lille lomme i en lille taske. Da jeg ville i bad efter strandbesøget, tog jeg mine øreringe af og kom i tanke om mit halssmykke, som jeg om morgenen havde taget af og blot lagt løst i skuffen. HVOR var det??? Efter roden rundt i forskellige poser fandt jeg det heldigvis. Som kompensation for tildragelsen fik vi et gavekort på \$20 til brug i hotellets restaurant.

Sidst på eftermiddagen slog vi et smut omkring glasbutikken for at købe et par enkelte gaver. Da vi var i nærheden af is-udsalget (dem er der ikke mange af på St. Croix), besøgte vi det lige en sidste gang.

Vi havde ikke på forhånd udvalgt os et spisested til aftensmaden, men med den specielle 20\$-seddel var det naturligt, at vi tog hotellets restaurant, Rum Runners. Igen måtte vi beslutte os for en ret med Tamarind-pasta. Uhm, det smagte godt, denne gang i en blanding med hvidløg og ingefær sovs med en halv grillet banan. Bent valgte dog en ret med store lækre rejer på en pastabund med grønsager.

Meretes og Kjestens indkøb af de ægte St. Croix armbånd. Bemærk at låsene vender den åbne side indad mod kroppen. Det betyder, at man er gift, og i hvert fald ikke åben over for tilbud..

Da vi efter vor billedfremvisnings-show gik fra Bent og Meretes værelse, mødte vi guiden Karin, og jeg syntes da, jeg ville orientere hende om vor "rode-historie" fra i eftermiddag. Hun blev noget chokeret over at høre, hvad der var sket, og hun havde ikke været ude for noget lignende før. Jeg gav udtryk for at hun ikke skulle gøre mere ved sagen. Alle tingene var der jo.



Varme hilsener fra St. Croix fra  
Bent og Merete  
Flemming og Kjesten